

KOMENTÁŘE K SILOVU POSELSTVÍ

Následující komentáře se nedotýkají všech témat Silova Poselství, ale pouze těch, u nichž se zdá být jejich okomentování potřebné pro lepší pochopení celého díla.

K Silovu Poselství přistoupíme s ohledem na uspořádání jeho částí. Nejprve se proto budeme věnovat kapitolám a odstavcům knihy „Vnitřní pohled“; v druhé části pojednáme o knize „Zkušenost“ a ve třetí o textu „Cesta“.

PRVNÍ ČÁST SILOVA POSELSTVÍ

V první části uvedeme komentáře ke knize „Vnitřní pohled“ a uvážíme pohled prvních **tří úvodních kapitol** zmiňujících jisté předpoklady, které bychom měli vzít v úvahu, chceme-li dát správný rámec těm nejdůležitějším tématům Knihy.

Do páté kapitoly text předkládá vysvětlení okolností nesmyslnosti, k jejichž zamítnutí se kloní ti, kdo hledají konečné pravdy. Některé kapitoly a odstavce si zaslouží několik poznámek. Nejprve je však nutné si položit jednu otázku: Co se snaží předat toto dílo? Snaží se předat učení o jednání a nitru člověka s odkazem na smysl života.

Proč se Kniha jmenuje „Vnitřní pohled“? Není snad zrakový orgán k tomu, aby mohl nahlížet na vnější svět – jako okno či případně okna dvě? Není tam snad oko proto, aby se každý den otevřelo ve chvíli, kdy se probudí vědomí? Na oko působí vnější svět. Avšak někdy když zavřu oči, pamatuji si vnější svět, představuji si jej, sním o něm či se mi o něm zdá. To vše vidím vnitřním okem, které se rovněž dívá na plátno, to ale neodpovídá vnějšímu světu.

Ze zmínky o „Vnitřním pohledu“ vyplývá, že je někdo, kdo se dívá, a něco, co je pozorováno. O tom Kniha pojednává a její název nastiňuje jasným a nečekaným způsobem, že je dáváno do diskuse to, co je naivně považováno za samozřejmé. Název Knihy shrnuje následující myšlenky: „Existují odlišné věci, které lze spatřit jinými očima, a existuje pozorovatel, který se může umístit jinak, než je pro něj obvyklé.“ Nyní je nutné od sebe odlišit dvě věci.

Když říkám „něco vidím“, oznamuji, že mám pasivní postoj vzhledem k tomu, co se mi objevilo před očima. Ale když říkám „na něco se dívám“, oznamuji, že své oči směřuji určitým směrem. V téměř totožném smyslu mohu mluvit o „vnitřním vidění“, kdy se účastním vnitřních zobrazení (jako jsou divagace či sny), což se liší od „vnitřního dívání se“, kdy své vědomí aktivně směřuji. Touto cestou si mohu vybavit své sny, něco ze své minulosti nebo fantazie, aktivně se na tyto věci podívat, osvětlit jejich zdánlivou nesmyslnost a snažit se je naplnit smyslem. Vnitřní pohled je aktivní směřování vědomí. Je to směr vyhledávající význam a smysl ve zdánlivě zmateném a chaotickém vnitřním světě. Tento směr předchází zmíněný pohled, podněcuje ho. Tento směr je to, co umožňuje činnost aktivního vnitřního pohledu. A když se podaří pochopit, že vnitřní pohled je nutný k odhalení smyslu, který ho pohání, bude zřejmé, že v některých chvílích ten, kdo se dívá, uvidí sám sebe. Toto „sebe samo“ není pohled ani vědomí. Toto „sebe samo“ je to, co dává smysl onomu pohledu a činností vědomí; předchází a přesahuje samotné vědomí. Obecně budeme toto „sebe samo“ nazývat „Mysl“, abychom ji nepletli ani s činnostmi vědomí ani s vědomím samotným. Pokud se však někdo snaží uchopit Mysl, jako by byla jednoduše jedním z jevů vědomí, unikne mu, protože se nedá zobrazit ani pochopit.

Vnitřní pohled se bude muset střetnout se smyslem, který Mysl dává všem jevům (dokonce vlastnímu vědomí a vlastnímu životu). Tento střet se smyslem ozáří vědomí a život. O tom pojednává nejhlubší jádro Knihy.

K tomu všemu nás dovede reflexe nad názvem tohoto díla. Když do něj vstoupíme, první odstavec první kapitoly praví: *„Zde se vypraví o tom, jak se nesmyslnost života proměňuje ve smysl a naplnění.“* A pátý odstavec téže kapitoly říká: *„Zde se hovoří o vnitřním zjevení, k němuž dospívá každý při pozorné meditaci a pokorném hledání.“*

Je tedy jasně definován cíl: proměnit nesmyslnost života ve smysluplnost. Navíc je i načrtnut způsob, jak dojít k odhalení smyslu: na základě pozorné meditace.

Přístupme k tématu...

První kapitola rozvíjí způsob, jakým lze dospět k vnitřnímu zjevení; a upozorňuje na falešné postoje, které vzdalují od navrženého cíle.

Třetí kapitola pojednává o tom, co je nazýváno „nesmyslností“. Tato kapitola se rozvíjí pomocí paradoxu „vítězství-nezdar“ následujícími slovy: „...*ti, kdo si nesli nezdar v srdci, mohli nechat zazářit konečné vítězství; zatímco ti, kdo se cítili jako vítězové, zůstali podél cesty jako plevel rozptýleného a pohaslého života.*“ V této kapitole je vyzdvihován význam „neúspěchu“ jako nesmíření se s dočasnými smysly života a jako stavu nespokojenosti, který podněcuje ke skutečnému hledání. Tato kapitola zdůrazňuje nebezpečí okouzlení dočasnými životními vítězstvími; když jich dosáhneme, chceme ještě více, což nakonec vede ke zklamání; a pokud jich dosaženo není, vede to rovněž k definitivnímu zklamání, skepsi a nihilismu.

Tatáž kapitola dále v prvním odstavci praví: „*Život nemá smysl, jestliže všechno končí smrtí.*“ Nicméně je stále ještě třeba prokázat, za prvé zdali život končí, či nekončí smrtí, a za druhé zdali život má, či nemá smysl v závislosti na faktu smrti... Tyto dvojité otázky vymykající se logice hledají v rámci Knihy odpovědi v pojmech existence. V každém případě by se první odstavec **třetí kapitoly** neměl číst spěšně a nemělo by se od něj rovnou přejít na další odstavec. Žádá si zastavení a zamyšlení, protože se dotýká hlavního bodu Doktríny. Následující odstavce této kapitoly zdůrazňují relativitu lidských hodnot a činů.

Čtvrtá kapitola pojednává o všech faktorech závislosti, které působící na člověka a zbavují ho jeho možnosti volby a svobodného jednání.

Pátá kapitola pojednává o tom, že se mohou objevit určité stavy vědomí, jejichž povaha se liší od stavů obvyklých. Jedná se o sugestivní jevy, které ale nejsou nijak mimořádné. Každopádně mají schopnost probouzet tušení nového smyslu života. Tušení smyslu je daleko od poskytnutí víry nebo podněcování přesvědčení, ale umožňuje přeměnit či učinit relativním skeptické zamítání smyslu života.

Prožitek těchto jevů pouze podněcuje intelektuální pochybnost, ale díky svému charakteru zkušenosti má výhodu v tom, že ovlivňuje každodenní život člověka. V tomto smyslu má větší schopnost způsobit změnu než teorie či soubor názorů, které mění pouze úhel pohledu na daný postoj směrem k životu.

Tato kapitola zmiňuje určité skutečnosti, které – ať už jsou objektivně pravdivé, nebo ne – umísťují subjekt do mentálního stavu lišícího se od stavu obvyklého. Tyto skutečnosti bývají doprovázeny intuicemi, které dávají tušit, že realitu lze prožívat jiným způsobem. A právě toto „tušení“, že existuje jiný druh reality, je to, co nám odkrývá nové obzory. V každé době s sebou takzvané „zázraky“ (ve smyslu těch jevů, které neodpovídají normálnímu vnímání) přinášejí intuice, které dostávají subjekt do odlišného mentálního prostoru. Tomuto odlišnému prostoru, který nazýváme „inspirované vědomí“, připisujeme mnoho významů a s nimi spojených projevů. Odstavce této kapitoly utváří nekompletní, ale postačující výčet prožitků, které s sebou vždy přinášejí otázky týkající se smyslu života. Tyto prožitky mají takovou psychickou intenzitu, že vyžadují odpovědi spjaté s jejich významem. A ať už jsou odpovědi jakékoliv, vždy zanechají důvěrný nádech tušení odlišné reality. Podívejme se na tyto příklady: „*Někdy jsem předvídal události, k nimž posléze došlo. Někdy jsem zachytil vzdálenou myšlenku. Někdy jsem popsál místa, která jsem nikdy nenavštívil. Někdy jsem přesně vyprávěl to, k čemu došlo v mé nepřítomnosti. Někdy se mě zmocnila nesmírná radost. Někdy mě zaplavilo naprosté porozumění. Někdy mě pocit naprosté sounáležitosti se vším uvedl do vytržení. Někdy jsem se zbavil snění a viděl jsem skutečnost nově. Někdy jsem měl pocit, že už jsem viděl to, co jsem ve skutečnosti viděl poprvé. ... a to všechno mě přimělo k přemýšlení. Jsem si dobře vědom toho, že bez těchto zážitků bych se nemohl vymanit z nesmyslnosti.*“

Šestá kapitola stanovuje rozdíly mezi stavy spánku, polospánku a bdění. Záměrem je relativizovat představu, kterou lidé obvykle mají o každodenní realitě a o přesnosti této vnímané reality.

Kapitoly sedmá, osmá, devátá, desátá, jedenáctá, dvanáctá a později patnáctá, šestnáctá, sedmnáctá a osmnáctá se – přímo či nepřímo – zabývají fenoménem Síly.

Téma Síly má nejvyšší důležitost, protože nám umožňuje praktickým způsobem aktivovat zkušenosti směřující ke smyslu. Zkušenost se Silou se liší od zkušeností zmíněných v páté kapitole, i když i ty přinášejí tušení smyslu, objevují se však spontánně a bez jakéhokoliv daného směru. O tématu Síly a o tom, co je s ním spjato, budeme pojednávat na konci těchto komentářů k „Vnitřnímu pohledu“.

Teď se budeme soustředit na zbývající čtyři kapitoly Knihy.

Třináctá kapitola představuje „Principy hodnotného jednání“. Jedná se o formulace způsobu chování v životě, které jsou představovány všem, kteří si přejí žít koherentním životem založeným na dvou hlavních vnitřních prožitcích: jednoty a rozporu. Ospravedlnění této „morálky“ se tak zakládá na prožitcích, které způsobuje, a nikoli na myšlenkách a přesvědčeních vztahujících se k určitému místu, času a kulturnímu modelu. Prožitek vnitřní jednoty, který chceme zdůraznit, je doprovázen některými ukazateli, s kterými je třeba počítat: 1. pocit vnitřního růstu; 2. trvanlivost v čase; 3. touha opakovat čin i v budoucnosti. Pocit vnitřního růstu se objevuje jako opravdový a pozitivní ukazatel, který je vždy doprovázen zkušeností osobního zlepšení. Zatímco trvanlivost v čase je možné ověřit situacemi následujícími po činu nebo představou toho, co bude následovat po tomto činu, nebo porovnáním vzpomínek se situacemi následujícími čin. Záleží na tom, zda se prožitek nemění podle situace. A konečně jestliže po činu přichází přání ho zopakovat, říkáme, že se posiluje pocit vnitřní jednoty. Naopak činy rozporuplné mohou mít některé charakteristiky jednotných činů nebo nemají žádnou z nich, ale v žádném případě nemohou mít všechny tři charakteristiky jednotných činů.

Každopádně existuje ještě další druh činu, který nemůžeme nazvat ani činem „jednotným“ ani činem „rozporuplným“. Je to čin, který nebrání osobnímu rozvoji, ale ani nevytváří žádná výrazná zlepšení. Může být více či méně nepříjemný nebo více či méně příjemný, ale nic neubírá ani nepřidává z hlediska hodnotnosti. Těmito „prostředními“ činy jsou činy každodenního života, mechanické zvyky, možná nezbytné pro přežívání a spolužití, ale bez morální hodnoty podle modelu, který se snažíme prozkoumat – činů jednotných, nebo rozporuplných. Tyto Principy takzvaného „hodnotného jednání“ jsou klasifikovány jako princip: 1. přizpůsobení; 2. akce a reakce; 3. příhodnost jednání; 4. proporce; 5. smíření; 6. potěšení; 7. bezprostředního jednání; 8. porozumění činu; 9. svobody; 10. solidarity; 11. negace protikladů a 12. hromadění činů.

Čtrnáctá kapitola Knihy pojednává o „Průvodci pro vnitřní cestu“. Tento Průvodce nemá větší cíle než jakýkoliv řízený zážitek, i když je zařazen mezi cvičení, která se navrhuje v transcendentním směru „sugestivních“ jevů nebo fenoménů „tušení smyslu“.

Devatenáctá kapitola mluví o „vnitřních stavech“. Tato kapitola není řízeným zážitkem a nesnaží se vytvářet transferenční řešení. Snaží se popisovat alegorickým způsobem aktuální situace, ve kterých se může čtenář nacházet. Tato kapitola je poetickým a alegorickým popisem různých situací, ve kterých se může nacházet člověk na své cestě hledání smyslu života. Jak se píše v prvním odstavci: „*Nyní musíš proniknout k podstatě různých vnitřních stavů, v nichž se můžeš ocitnout během života, a zvláště v průběhu práce na svém vnitřním rozvoji.*“ „Prací na vnitřním rozvoji“ zde myslíme to, co umožňuje odhalovat neznámé při postupném rozvíjení smyslu života.

Dvacátá kapitola, nazvaná „Vnitřní skutečnost“, je poněkud „nejasná“. Zdánlivě je její interpretace náročná pro toho, kdo není seznámen s teorií symbolů, alegorií a fenoménů vytváření, překladu a deformace impulzů. Každopádně necháme-li stranou teoretické pochopení této poslední kapitoly, není těžké najít lidi, kteří relativně jasně vnímají své vnitřní stavy a zachycují jejich významy na hluboké úrovni, stejně jako by to bylo možné s jakýmkoliv poetickým textem.

Nyní se vrátíme ke kapitolám pojednávajícím o Síle.

Témata Síly, Zářícího středu, Vnitřního světla, Dvojníka a Promítání energie mohou být viděna dvěma různými způsoby. Za prvé je můžeme považovat za fenomény osobní zkušenosti, tedy za relativně nesdílné lidem, kteří je neprožili, a omezit se v tom nejlepším případě na popisy více či méně subjektivní. Nebo je můžeme považovat za součást mnohem širší teorie, která je vysvětluje, aniž by se uchýlovala k subjektivní zkušenosti. Tato širší teorie, kterou bychom mohli považovat za výsledek transcendentální psychologie, je tak komplexní a hluboká, že není možné ji představit v těchto jednoduchých „Komentářích k Silovu Poselství“.

DRUHÁ ČÁST „SILOVA POSELSTVÍ“

V této druhé části, nazvané „Zkušenost“, se budeme zabývat osmi ceremoniemi, které jsou nabízeny pro nej-různější okamžiky jak osobního tak společenského života.

Skoro ve všech ceremoniích jsou přítomny dvě skutečnosti, které, ať už se o nich mluví otevřeně, nebo ne, ukazují svou důležitost hlubokým významem, který mají pro život. Tyto skutečnosti, které dovolují různé interpretace, známe jako „Nesmrtelnost“ a „Posvátné“. Poselství dává těmto dvěma tématům hlavní důležitost a vysvětluje, že člověk má plné právo věřit, či nevěřit v Nesmrtelnost a v Posvátné, protože jeho život bude směřován na základě toho, jak se staví k těmto tématům.

Poselství si je vědomo obtížnosti otevřeného zkoumání základů naší víry, protože se při něm naráží na cenzuru a autocenzuru, které potlačují svobodné myšlení a dobré vědomí. V souvislosti se svobodnou interpretací Poselství je přijímáno to, že někteří lidé považují za nesmrtelnost činy uskutečněné v našem životě, které pokračují v působení i po naší fyzické smrti. Pro jiné zaručuje pokračování po fyzické smrti paměť, kterou uchovávají naši drazí nebo i skupiny či společnosti lidí. A pro ještě další je nesmrtelnost přijímána jako osobní pokračování na další úrovni, v další „krajíně“ existence.

Pokračujme ve svobodném výkladu. Někteří cítí Posvátné jako zdroj nejhlubšího citu. Pro ně děti či další blízcí představují to Posvátné a mají hlavní hodnotu, která nesmí být nikdy snižována. Jsou tací, kteří považují za Posvátné člověka a jeho všeobecná práva. Další jako esenci Posvátna zakoušejí božstva.

V komunitách, které se formují kolem Poselství, se bere na vědomí, že rozdílné postoje k Nesmrtelnosti a Posvátnému nemají být pouze „tolerovány“, ale upřímně respektovány.

Posvátné se projevuje z hloubi lidské bytosti, z toho vychází důležitost zážitku Síly jakožto mimořádného fenoménu, který můžeme nechat proniknout do každodenního světa. Bez zkušenosti je vše pochybné, se zážitkem Síly máme hlubokou jistotu. Nemáme zapotřebí víry k rozpoznání Posvátného. Sílu je možno získat v některých ceremoniích, jako je Obřad a Pokládání. Také v ceremoniích Dobrého bytí a Asistence je možné vnímat účinky Síly.

Kontakt se Silou způsobuje urychlení a navýšení psychofyzické energie, obzvláště pokud jsou každodenně uskutečňovány koherentní činy, které navíc vytvářejí vnitřní jednotu směřující k duchovnímu růstu.

První zážitek, známý jako „Obřad“, je společenskou ceremonií, která se uskutečňuje na požádání skupiny lidí. Zúčastnění, kteří se nazývají „Ceremoniář“ a „Pomocník“, navážou něco na způsob rozhovoru, který umožní všem postupovat společně od začátku až do konce. Jedná se o zážitek, při kterém se díky použití některých relaxačních technik v krátkém čase vytvoří vizuální a cenestetické představy, které nakonec získají podobu „kulovitého tvaru“ v pohybu, schopného uvolnit Sílu. V určitém momentu je citován Princip nebo myšlenka z Vnitřního pohledu jako námět k meditaci. Na závěr se uskuteční Žádost směřující k tomu, co každý pociťuje jako svou nejhlubší „potřebu“.

V další ceremonii, také společenské, známé jako „Pokládání“, se pracuje s prožitkem Síly přímějším způsobem než v Obřadu. Nepoužívá se představa koule. Nechte se žádný princip ani se nenavrhuje téma k meditaci. Zachovává se pouze Žádost, která se dělá stejným způsobem jako v Obřadu.

Třetí ceremonie, známá jako „Dobré bytí“, se také uskutečňuje na žádost přítomných. Bez pochyby se jedná o určité duševní umístění, při kterém si každý vybaví jednu či více osob a snaží se připomenout si co nejživějším způsobem jejich přítomnost a jejich charakteristické citové naladění. Snažíme se o co nejhlubší

pochopení těžkostí, které mohou tyto osoby v daný moment prožívat. Poté se vezme v úvahu zlepšení dané situace, tak aby se mohl vytvořit pocit odpovídajícího uvolnění.

Tato ceremonie ukazuje určitý mechanismus „dobrých přání“ nebo „dobrých záměrů“, kterým se vyjadřujeme velice často, téměř spontánně. Říkáme: „Krásný den,“ „Všechno nejlepší do dalších let,“ „Ať se ti zkouška vydaří,“ nebo „Přeji ti, aby ses dostal z těchto nesnází,“ atd. Je jasné, že se v této ceremonii dělají „Žádosti“ z dobrého duševního umístění, které klade důraz na silné citové prožitky. „Žádost“ dobrého pro ostatní, provedená za těch nejlepších podmínek, nás přivádí do určitého duševního postoje, ve kterém se naladíme na poskytnutí nezbytné pomoci druhému, což navíc zlepšuje náš mentální směr a posiluje v nás možnost komunikace s ostatními.

Velice důležitým bodem, který musíme při „Žádostech“ vzít v úvahu, je žádat tak, aby ostatní mohli překonat těžkosti a znovu obnovit své nejlepší možnosti. V tomto nesmí být zmatek. Podívejme se na jeden příklad. Mohlo by se předpokládat, že Žádost, aby umírající opět nabyl svého zdraví, je tou nejpříhodnější, jelikož se jedná o to zbavit bolesti a utrpení člověka, který jimi byl zasažen. Pokud se ale na tuto Žádost podíváme zblízka, musíme postupovat velice opatrně, protože se nejedná o to, co je nejlepší pro nás, tedy o přání udržet nemocnou osobu v naší blízkosti a v plném zdraví. Správná Žádost by se měla zaměřit na to, co je nejlepší pro umírajícího, a ne to, co je nejlepší pro nás. V dané situaci, kdy jsme citově propojeni s umírajícím, který trpí, bychom asi měli zvážit možnost, že si tato osoba přeje opustit svou situaci usmířena a v míru sama se sebou. V tomto případě by se mělo žádat o to „nejlepší pro nemocnou osobu“, a ne o to, co je nejlepší pro mne, udržení toho druhého zde za každou cenu. Takže Žádost pro druhého musí brát v potaz to, co je nejlepší pro něj, a ne to, co je nejlepší pro mě.

Tato ceremonie se zakončí tím, že ti, co si to přejí, mohou pocítit přítomnost těch velmi drahých bytostí, které, *„i když tu třeba nejsou v našem čase a v našem prostoru,“* s námi jsou nebo byly propojeny v zážitku lásky, míru a vřelé radosti.

Na závěr se touto ceremonií zamýšlí vytvořit proud dobrého bytí pro všechny přítomné, kteří směřují stejným směrem.

Čtvrté ceremonie, zvané „Ochrana“, se účastní Ceremoniář, Pomocník, rodinní příslušníci a známí dětí, kterým je věnována. Vysvětlení o formalitách a významech jsou poskytnuta v průběhu této ceremonie změny stavu.

Pátá ceremonie, „Svatba“, je také společenské povahy. Většinou se slaví za přítomnosti velkého množství párů, které si přejí spojit se a vyjádřit veřejně své svědectví o změně svého stavu. Tak jako při ceremonii Ochrana jsou i zde vysvětlení o formalitách a významech poskytnuta během jejího konání.

Šestá ceremonie, nazvaná „Asistence“, je v zásadě osobní. Jak se vysvětluje ve slovech uvádějících řeč Ceremoniáře: *„Toto je láskyplná ceremonie a vyžaduje, aby ten, kdo ji dělá, ze sebe dal to nejlepší. Ceremonie může být opakována na žádost zúčastněného nebo toho, kdo se o něj stará. Ceremoniář je o samotě s umírajícím. Ať je zdánlivý stav vědomí nebo bezvědomí umírajícího jakýkoliv, ceremoniář se k němu přiblíží a mluví pomalu, jasným, klidným a příjemným hlasem.“* Mnoho vět, které Ceremoniář předčítá, pochází ze čtrnácté kapitoly Vnitřního pohledu, nazvané „Průvodce pro vnitřní cestu“. Posloupnost, představy a alegorie v této ceremonii mají strukturu hlubokého řízeného zážitku.

Sedmá ceremonie, „Smrt“, je vedena Ceremoniářem, tak jako ceremonie Asistence. Jedná se ale o společenskou ceremonii, která je určena příbuzným, přátelům a známým zesnulého.

Osmá a poslední ceremonie, zvaná „Uznání“, je vykonávána Ceremoniářem a Pomocníkem. Při přípravě se vysvětlí, že se jedná o ceremonii začlenění do Komunity... *Začlenění je dáno společnými zkušenostmi, ideály, přístupy a sdílenými postupy. Provádí se na základě požadavku skupiny lidí a po uskutečnění Obřadu. Ti, kdo se účastní, mají mít k dispozici text ceremonie, který byl předem rozdán.* Tato ceremonie má strukturu společného svědectví.

TŘETÍ ČÁST „SILOVA POSELSTVÍ“

Tato třetí část představuje 17 témat k meditaci, souvisejících s dosažením koherence v myšlení, cítění a jednání. Jmenuje se „Cesta“ a je to práce, která směřuje ke koherenci a k jednotě v životě. Práce, která umožňuje vyhnout se rozporům a životnímu rozkladu. Těchto 17 témat dělíme do dvou bloků:

V bloku prvních osmi témat je ukázána situace člověka hledajícího koherenci a také cesta, kterou postupovat směrem ke koherenci.

V bloku zbylých devíti témat jsou ukázány těžkosti, kterých je třeba se vyvarovat, aby bylo možné postupovat směrem ke koherenci.

1. *„Pokud věříš, že tvůj život končí smrtí, to, co si myslíš, co cítíš a co děláš, nemá smysl. Vše končí ve vnitřní roztráštěnosti a v rozkladu.“*

Zde se tvrdí, že žádné ospravedlnění není možné, pokud je činěno s perspektivou smrti. Mimoto jsou naše životy vedeny základními životními potřebami. Jíst, pít, chránit se před útoky přírody, vyhledávat potěšení, to všechno jsou významné impulzy, které krátkodobě dovolují životu pokračovat. Díky iluzi trvalosti života se mohou udržovat všechny aktivity, které však nemohou být zdůvodněny mimo tuto iluzi trvalosti.

2. *„Pokud věříš, že tvůj život nekončí smrtí, to, co si myslíš, co cítíš a co děláš, musí být v souladu. Vše se musí rozvíjet směrem ke koherenci a jednotě.“*

Toto potvrzuje, že pokud se věří v trvání nebo v promítání života za hranice smrti, musí to být dokázáno shodou myšlení, cítění a jednání ve stejném směru. Život může trvat nebo být promítán díky určitému typu dynamické jednoty, v žádném případě prostřednictvím rozporů.

3. *„Pokud jsi lhostejný k bolesti a utrpení ostatních, všechna pomoc, o kterou žádáš, nemá opodstatnění.“*

Ve světě vztahů nemohou být ospravedlněny vlastní potřeby, pokud jsou popírány potřeby ostatních.

4. *„Pokud nejsi lhostejný k bolesti a utrpení ostatních, musíš uvést do souladu své pocity se svými myšlenkami a činy, abys pomohl ostatním.“*

Koherentní pozice vůči bolesti a utrpení ostatních vyžaduje, aby naše myšlenky, pocity a činy měly stejný směr.

5. *„Uč se chovat k ostatním tak, jak chceš, aby se oni chovali k tobě.“*

Pokud celý náš svět vztahů usiluje o koherenci, musí se opírat o reciprocitu činů. Taková pozice není „přirozeně dána“ v chování, ale je považována za něco, co roste, něco, co se musím naučit. Tento způsob jednání je známý jako „Zlaté pravidlo“. Učím se ho a zdokonaluji ho v průběhu času a zkušeností ve světě vztahů.

6. *„Uč se překonávat bolest a utrpení v sobě, v lidech kolem sebe a v lidské společnosti.“*

Místo ponechání se domnělé lidské „přirozenosti“ je i zde možné se učit. To naučené se pak rozšíří k ostatním jako následek toho, co jsem se naučil při překonávání vlastního utrpení.

7. *„Uč se odolávat násilí, které je v tobě i mimo tebe.“*

Toto je základ, když se učím překonávat sebe sama a být v koherenci.

8. *„Uč se rozeznávat znaky posvátného uvnitř sebe i mimo sebe.“*

Tato intuice „Posvátného“, toho nenahraditelného, roste a rozšiřuje se do různých oblastí, až orientuje život (Posvátné v nás) a jednání v životě (Posvátné mimo nás).

-
9. *„Nenechej uběhnout svůj život, aniž by ses zeptal: ‚Kdo jsem?‘“*
Ve smyslu významů sebe sama a toho, co zkresluje to, co se ke „mně“ vztahuje.
10. *„Nenechej uběhnout svůj život, aniž by ses zeptal: ‚Kam směřuji?‘“*
Ve smyslu směru a cílů života.
11. *„Nenechej uběhnout ani jediný den, aniž by sis odpověděl, kdo jsi.“*
Každodenní připomínka sebe sama ve vztahu ke konečnosti.
12. *„Nenechej uběhnout ani jediný den, aniž by sis odpověděl, kam směřuješ.“*
To to je každodenní připomenutí sebe sama ve spojení s cíli a směrem života.
13. *„Nenechej odejít velkou radost, aniž bys uvnitř sebe poděkoval.“*
Nejen kvůli důležitosti rozpoznání velké radosti, ale také kvůli pozitivnímu postoji, který „děkování“ zdůrazňuje, a tím posiluje význam toho, co je prožíváno.
14. *„Nenechej odejít velký smutek, aniž bys uvnitř sebe požádal o návrat radosti, kterou jsi v sobě uschoval.“*
Přesněji řečeno, pokud se v daném okamžiku tyto prožitky radosti staly vědomými, když je pak v těžkých chvílích vyvolávám, odvolávám se na paměť („nabitou“ pozitivními emocemi). Mohlo by se zdát, že v tomto „srovnání“ bude ztrácet pozitivní situace, ale tak tomu není, protože toto „srovnání“ nám umožňuje pozměnit emoční setrvačnost negativních stavů.
15. *„Nepředstavuj si, že jsi tu sám ve své vesničce, ve svém městě, na Zemi, v nekonečných světech.“*
Tato „samota“ je prožitkem, který zakoušíme jako „opuštění“ jinými záměry a nakonec jako „opuštění“ budoucností. Mluvení o „své vesničce, svém městě, Zemi nebo nekonečných světech“ staví každé z těchto míst, malých či velkých, obydlých či neobydlých, před samotou a popření každého možného záměru. Opačný postoj začíná u vlastního záměru a rozšiřuje se za hranice času a prostoru, ve kterém plyne naše vnímání a paměť. Jsme doprovázeni různými záměry a dokonce ve zdánlivé kosmické samotě existuje „něco“. Existuje něco, co ukazuje svou přítomnost.
16. *„Nepředstavuj si, že jsi spoután tímto časem a tímto prostorem.“*
Jestliže si nedokážeš představit či vnímat jiný čas a jiný prostor, můžeš intuitivně vytušit vnitřní prostor a čas, ve kterém působí zkušenosti z jiných „krajín“. V těchto intuicích překonáváš předurčení času a prostoru. Jde o zážitky, které nejsou spojeny ani s vnímáním ani s pamětí. Tyto zážitky jsou rozpoznatelné nepřímou, a to pouze v případě „vstupu“ do těchto prostorů a těchto časů nebo v případě jejich „opuštění“. Tyto intuice se objevují skrze posunutí „já“ a jejich počátek a konec může být rozpoznán díky novému umístění „já“. Přímé intuice těchto „krajín“ (v oněch Hlubokých prostorech) si mlhavě vybavujeme skrze dočasné souvislosti, nikdy díky „objektům“ vnímání nebo představivosti.
17. *„Nepředstavuj si, že tvou smrtí se tvoje samota stane věčnou.“*
Považujeme-li smrt za „nicotu“ nebo naprostou samotou, je jasné, že ve spojení s tímto Hlubokým zážitkem neexistuje „před“ a „po“. Mysl přesahuje vědomí, které je spojeno s „já“ a s časy a prostory vnímání a představivosti. Nicméně nic z toho, co se děje v Hlubokých prostorech, se nemůže ve zkušenosti stát zřejmým.